

الله وارن جي نماز

هفته وار سنتن پريي اجتماع ۾ ٿيڻ وارو
سنتن پريو بيان

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ

أَمَّا بَعْدُ فَأَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الله وارن جي نماز

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَعَلَىٰ آلِكَ وَأَصْحَابِكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَبِيَّ اللَّهِ وَعَلَىٰ آلِكَ وَأَصْحَابِكَ يَا نُورَ اللَّهِ

نَوَيْتُ سُنَّتَ الْإِعْتِكَافِ

(مون سنّتِ اعتكاف جي نيت ڪئي)

جڏهن به مسجد ۾ داخل ٿيو، ياد اچڻ تي نفلي اعتكاف جي نيت ڪري وندا ڪيو، جيستائين مسجد ۾ رهندو نفلي اعتكاف جو ثواب حاصل ٿيندو رهندو ۽ ضمناً مسجد ۾ کائڻ پيئڻ به جائز ٿي ويندو.

دُرود شريف جي فضيلت

سرڪارِ مدينه، راحتِ قلب و سينه، صاحبِ معطرِ پسينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو: ”اي انسانو! بيشڪ قيامت جي ڏينهن ان جي دهشتن ۽ حساب ڪتاب کان جلد چوٽڪارو حاصل ڪرڻ وارو اهو شخص هوندو جنهن توهان مان مون تي دنيا جي اندر ڪثرت سان درود شريف پڙهيا

هو ندا.“ (فردوس الاخبار ج2 ص481، حديث 8210 دارالڪتاب العربي بيروت)

ميري فضول گوئی کی عادت نکال دو

ذکر و درود هر گھڑی ورد زبان رہے

صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ!

منا منا اسلامي پاڻرو! ثواب حاصل ڪرڻ خاطر بيان ٻڌڻ کان پهريان

سنيون سنيون نيتون ڪري وٺون ٿا. فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ:

”يَتِيَةُ الْمُؤْمِنِ خَيْرٌ مِّنْ عَمَلِهِ“ يعني مسلمان جي نيت ان جي عمل کان بهتر آهي.¹

ٻه مدني نڪ: (1) بغير سني نيت جي ڪنهن به نڪ عمل جو ثواب ناهي ملندو

(2) جيتريون سنيون نيتون وڌيڪ، اوترو ثواب به وڌيڪ.

بيان ٻڌڻ جون نيتون

🌀 نگاهون جهڪائي پوري توجه سان بيان ٻڌندس 🌀 تڪ لڳائي

ويهڻ بدران علمِ دين جي تعظيم خاطر جيترو ٿي سگهيو ٻئي گوڏا وڇائي

ويهندس 🌀 ضرورت پوڻ تي ٻين جي لاءِ سرڪي جاءِ ڪشاده ڪندس 🌀

ڌڪو وغيره لڳو ته صبر ڪندس، گهوري ڏسڻ ۽ اٽڪڻ کان بچندس 🌀

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيب! اذْكُرُوا الله تُوْبُوا اِلَى الله! وغيره ٻڌي ثواب ڪمائڻ ۽ صدا لڳائڻ وارن

جي دل جوئي (يعني دلداري) جي لاءِ بلند آواز سان جواب ڏيندس 🌀 بيان کان

پوءِ پاڻ اڳتي وڌي سلام، مصافحو ۽ انفرادي ڪوشش ڪندس.

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيب! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّد

¹ (المعجم الكبير للطبراني، باب السيقن، سهل بن سعد الساعدي الحديث: 5942، ج 6، ص 185)

بيان ڪرڻ جون نيتون

مان به نيت ڪيان ٿو ❀ الله جي رضا حاصل ڪرڻ ۽ ثواب حاصل ڪرڻ جي لاءِ بيان ڪندس ❀ ڏسي بيان ڪندس ❀ سيپاري 14 سورة النحل

آيت نمبر 125: **أَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالنُّمُو عِظَةِ الْحَسَنَةِ**

”ترجمو ڪنزالايمان: پنهنجي رب جي وات جي طرف سڌ پڪي سمجهه ۽ چڱي نصيحت سان“ ۽ بخاري شريف (حديث: 4361) جي هن فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: **بَلِّغُوا عَنِّي وَلَوْ آيَةً²** يعني ”منهنجي طرفان پهچايو جيتوڻيڪ هڪ ئي آيت هجي“ ۾ ڏنل احڪام جي پيروي ڪندس ❀ نيڪي جو حڪم ڏيندس ۽ بُرائي کان منع ڪندس ❀ شعر پڙهڻ، عربي، انگريزي ۽ ڏکيا لفظ ڳالهائڻ دؤران دل جي اخلاص تي توجهُ رکندس يعني پنهنجي علميت جو ڏاڪو ويهارڻ مقصود ٿيو ته ڳالهائڻ کان بچندس ❀ مدني قافلي، مدني انعامات ۽ علائقائي دوره براءِ نيڪي جي دعوت وغيره جي رغبت ڏياريندس ❀ تهڪ ڏيڻ ۽ ڏيارڻ کان بچندس ❀ نظر جي حفاظت بڻائڻ جي خاطر حتي الامڪان نگاهون جهڪائي رکندس.

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

...2 بخاري، ڪتاب احاديث الانبياء، باب ما ذكر عن بني اسرائيل، 462/2، حديث: 3461

قرآن ۽ نماز جو شيدائي

حضرت سيدنا جابر رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ پياري آقا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي صحابءِ
 كرام عَلَيْهِمُ الرِّضْوَانُ جي مجاهدات ۽ عبادات جو ذڪر ڪندي شمع رسالت جي
 ٻن پروانن جا واقعو بيان ڪندي فرمائن ٿا: هڪ پيري اسان رسول الله صَلَّى
 اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ سان گڏ ڪنهن غزوه ۾ وياسين، واپسي ۾ اسان جو جابلو
 علائقي کان گذرڻ تي ۽ رسول الله صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن اتي قيام جو
 حڪم فرمايو. سڀ صحابءِ كرام عَلَيْهِمُ الرِّضْوَانُ آرام جي لاءِ اُتي ترسي پيا،
 اللهُ عَزَّوَجَلَّ جي محبوب صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو: اڄ رات توهان
 مان ڪير پهرو ڏيندو؟ هڪ مهاجر ۽ هڪ انصاري صحابي رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا
 اُتي بيٺا ۽ عرض ڪيائون: يار رسول الله صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ هي سعادت اسان
 حاصل ڪرڻ چاهيون ٿا، اسان کي قبول فرمائي وٺو. پوءِ اهي ٻئي اجازت
 سان پهري جي لاءِ تيار ٿي ويا. ٻنهي مشورو ڪيو ۽ انصاري صحابي رَضِيَ
 اللهُ تَعَالَى عَنْهُ فرمايو: اسان ايئن ٿا ڪريون جو اڌ رات اسان مان هڪ پهرو
 ڏيندو ۽ ٻيو سمهي رهي، پوءِ بقايا اڌ رات پيو پهرو ڏيندو ۽ پهريون سمهي
 رهي، تنهنڪري توهان سمهي پئو آئون جاڳان ٿو پوءِ توهان پهرو ڏجو.
 مهاجر صحابي رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ آرام فرمائڻ لڳا ۽ انصاري صحابي رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ
 پهري ڏيڻ جي لاءِ تيار ٿي ويا. ڪجهه دير کان پوءِ انهن نماز پڙهڻ شروع
 ڪري ڇڏي ۽ سورءِ كهف جي قراءت ڪرڻ لڳا. دشمن جي طرف کان
 هڪ شخص آيو ۽ ان جبل تي چڙهي ڪري ڏٺو ته ان کي هڪ شخص نماز
 پڙهندي نظر آيو، ان ڪمان تي تير چاڙهيو ۽ نشانو ٻڏي ڪري ان صحابي
 رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ تي تير هلائي ڇڏيو، تير پاڻ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جي جسم ۾ پيوست

ٿي ويو، پر پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَنَّهُ ڪا حرڪت نه ڪئي ۽ نماز ۾ مشغول رهيا، ان ظالم ٻيو تير هنيو، اهو به پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَنَّهُ جي جسمِ اقدس ۾ لهي ويو، پر پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَنَّهُ جن نماز نه توڙي پوءِ ان تيون تير هنيو، اهو به سڌو آيو ۽ پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَنَّهُ کي زخمي ڪندو جسم ۾ پيوست ٿي ويو. پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَنَّهُ جن رکوع ۽ سجود ڪيا ۽ نماز مڪمل ڪرڻ کان پوءِ پنهنجي ساٿي کي جاڳايو. جڏهن ان ڪافر ڏٺو ته اتي هي اڪيلو نه آهي بلڪ ان جا رُفقاء (ساٿي) به قريب ئي موجود آهن ته يڪدم پڇي ويو. مهاجر صحابي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَنَّهُ پنهنجي رفيق (ساٿي) جي اها حالت ڏني ته جلدي جلدي پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَنَّهُ جي جسم مان تير ڪڍيا ۽ پڇيو: جڏهن توهان تي دشمن حملو ڪيو ته توهان مونکي ڇو نه جاڳايو؟ ان تي قرآن ۽ نماز جي شيدائي ان انصاري صحابي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَنَّهُ جواب ڏنو: مون نماز ۾ هڪ سورت شروع ڪئي هئي مون اهو گوارا نه ڪيو جو سورت کي اڏورو ڇڏي نماز توڙي ڇڏيان، الله عَزَّوَجَلَّ جو قسم! جيڪڏهن منهنجي پياري آقا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن پهري جي ذميداري نه ڏني هجي ها ته آئون پنهنجي جان ڏئي ڇڏيان ها پر سورت کي ضرور مڪمل ڪريان ها، پر مونکي حُضُور سراپا نُور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن پهري جو حڪم فرمايو هو تنهن لاءِ منهنجي ذميداري هئي جو ان کي احسن (چڱي) طريقي سان سرانجام ڏيان. جڏهن مون ڏٺو ته آئون تمام گهڻو زخمي ٿي ويو آهيان ته انهي احساس ذميداري جي سبب نماز کي مختصر ڪري ڇڏيو ۽ توهان کي جاڳائي ڇڏيو ته جيئن دشمن مزيد حملو نه ڪري سگهي.

(غُيُونُ الْحِكَايَاتِ، حصه اول، ص ۳۳)

صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ!

سُبْحَانَ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ قربان وجو! ان پاڪ هستين کي نماز ۽ قرآن سان ڪهڙي محبت ۽ چاه هئي جو جان جي پرواه نه ڪئي ۽ نماز ۾ مشغول رهيا ۽ هڪ اسين آهيون جو اول ته اسين نماز پڙهندا ئي نه آهيون ۽ جيڪڏهن پڙهي به وٺون ته گهر بار ۽ ڪاروبار جو اهڙو فڪر مٿي تي سوار هوندو آهي جو نهايت جلدي جلدي نماز ادا ڪندي ڇڻ ته ان کي مٿي تان لاهڻ جي ڪوشش ڪندا آهيون. ياد رکو! جلدبازي ۾ نماز پڙهڻ جي وجه سان عموماً نماز ۾ اهڙيون غلطيون ٿي وينديون آهن جنهن جي سبب نماز ضايع ٿي ويندي آهي. جيئن ته

حضرت سيّدنا حُدَيْفَةُ بن يَمَان رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جن هڪ شخص کي نماز ڏنو جيڪو نماز پڙهندي رڪوع ۽ سجود پورا ادا نه ڪري رهيو هو. ان کي فرمايائون: تو جيڪا نماز پڙهي جيڪڏهن ان حالت ۾ انتقال ڪري وئين ته حضرت سيّدنا محمد مُصطَفِي صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي طريقي تي تنهنجو موت واقع نه ٿيندو. (بخاري، ڪتاب الاذان، باب اذا لم يتم الرڪوع، ۲۷۷۸، حديث: ۷۹۱) هڪ ٻي روايت ۾ هي به آهي ته پاڻ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جن پڇيو: تون ڪڏهن ڪان اهڙي طرح نماز پڙهي رهيو آهين؟ ان چيو: چاليهه (40) سالن کان. فرمايائون: تو چاليهه (40) سالن کان بلڪل نماز ئي نه پڙهي آهي ۽ جيڪڏهن انهي حالت ۾ توکي موت اچي ويو ته دين محمدي عَلَي صَاحِبَيْهَا الصَّلَاةُ وَ السَّلَامُ تي نه مرندين. (نسائي، ڪتاب السهو، باب تطفيف الصلوة، ص ۲۲۵، حديث: ۱۳۰۹) **الْأَمَانُ وَالْحَفِظَةُ!** الله تعاليٰ اسان جي ايمان جي حفاظت فرمائي.

خدایا بُرے خاتمه سے پچالے
گنہگار ہے جاں باب یا الہی

(وسائلِ بخشش)

أَمِينٌ بِجَاهِ النَّبِيِّ الْأَمِينِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

سڪون ۽ اطمینان سان نماز پڙهڻ جي تعليم

حضرت سيّدنا ابو هُرَيْرَه رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ کان مروِي آهي ته رسول الله صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن مسجد ۾ تشریف وني آيا، هڪ شخص آيو ۽ ان نماز پڙهي پوءِ نبي ڪريم صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي خدمت ۾ حاضر ٿي ڪري پاڻ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کي سلام پيش ڪيو، پاڻ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ سلام جو جواب ڏنو ۽ ارشاد فرمايو: وچ نماز پڙه چو جو تو نماز (ڏُؤسْت) ناهي پڙهي، پوءِ هو شخص ساڳي نموني نماز پڙهي، وري نبي ڪريم صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي خدمت ۾ حاضر ٿي ڪري پاڻ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کي سلام ڪيو، پاڻ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن سلام جو جواب ڏنو ۽ ارشاد فرمايو: وچ وچي نماز پڙه، تو نماز ناهي پڙهي، اهڙي طرح 3 ڀيرا ٿيو ته ان شخص عرض ڪيو: ان ذات جو قسم! جنهن توهان صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کي حق سان گڏ موڪليو آهي! مونکي اهڙي ئي نماز اچي ٿي، توهان ئي مونکي سيکاريو، پاڻ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: جڏهن تون نماز لاءِ بيھين ته تڪبير چئو پوءِ ايترو قرآن پڙه جيترو آساني سان پڙهي سگھين پوءِ اطمینان سان رکوع ڪر، پوءِ رکوع مان مٿو کڻي سڌو بيھي ره، پوءِ اطمینان سان سجدو ڪر پوءِ مٿو

کٽي اطمینان سان ويهي ره ۽ پوري نماز اهڙي طرح مڪمل ڪر.

(بخاري، ڪتاب الاذان، باب وجوب القراءة... الخ، ۱۵۲/۸، حديث ۵۷۷۷)

نمازوں میں مجھ پر گزرنہ ہو سستی کبھی آتا

پڙهون پانچون نمازين باجماعت يا رسول الله

(وسائل بخشش)

ان حديث پاڪ مان معلوم ٿيو ته واجب رهجي وڃڻ جي صورت ۾ نماز کي مواتل واجب آهي. خيال رهي ته ڀلجي ڪري واجب ڇڏجي وڃڻ تي سجدهء سهو واجب آهي ۽ عمدًا (جاڻي وائي) ڇڏڻ تي نماز ورائي پڙهڻ واجب. گڏوگڏ هي به معلوم ٿيو ته نماز ۾ تعديل ارڪان، يعني اطمینان سان ادا ڪرڻ واجب آهي. ڇو جو اهي بزرگ جلدي ۾ ادا ڪري اچي ويا هئا، تنهنڪري نماز ٻيهر ادا ڪرائي وئي، يعني هردفعه اهي نماز پڙهي ڪري ايندا، سلام عرض ڪندا ۽ واپس مواتيا ويندا هئا. حضور ﷺ جن پهرين ئي پيري انهن کي نماز جو طريقو نه سڀڪاريو بلڪ ڪيئي دفعه پڙهائي ڪري ٻڌايو ته جيئن اهو واقعو سندن کي ياد رهي ۽ مسئلو چڱي نموني ياد رهي ڇو جو جيڪا شيء مشقت ۽ انتظار سان حاصل ٿيندي آهي اها دل ۾ ويهي رهندي آهي.

(مرآة المناجیح، ۱۲۲/۲ ملخصاً و ملتقطاً)

منا منا اسلامي پائرو! حديث پاڪ ۽ ان جي شرح مان معلوم ٿيو ته نماز

رُڪجي رُڪجي ڪري نهايت سڪون ۽ اطمینان سان ادا ڪرڻ گهرجي. حديث پاڪ ۾ جيڪو فرمايو ويو ته ”اطمینان سان رکوع ڪريو پوءِ رکوع مان مٿو کڻي سٽو بيهي رهو، پوءِ اطمینان سان سجدو ڪريو پوءِ اطمینان سان ويهي رهو“ انهي جو نالو ”تعديل ارڪان“ آهي. صدرُ الشريعة، بدرُ الطريقه حضرت علامه

مولانا مفتي محمد امجد علي اعظمي عليه رحمۃ القوي بهار شريعت ۾ فرمائن ٿا: **تَعْدِيلِ اَرْكَانِ يَعْنِي رُكُوعَ وَ سُجُودَ وَ قَوْمَهُ وَ جَلْسَهُ (ركوع مان سٺو ٿيڻ ۽ ٻنهي سجدن جي درميان ويهڻ) ۾ ڪم از ڪم هڪ ڀيرو ”سُبْحَانَ اللَّهِ“ چوڻ جي قدر (مقدار) رُكُوعَ (واجب آهي) تَعْدِيلِ اَرْكَانِ وساري ڇڏيائين (ته) سجدهءَ سهو واجب آهي.**

(بهار شريعت، حصه سوم، 518/1، حصه چهارم، 118/1) بهرحال وضو ۽ غسل جي درست طريقي سان گڏوگڏ نماز جا واجبات، مڪروهات، مفسدات (نماز کي ٽوڙڻ واريون شيون) ۽ ٻين ضروري مسائن جي معلومات هٿ ڪهرجي ته جيئن اسان جون نمازون خراب ۽ ضايع نه ٿين. ڇو جو هر عاقل بالغ مسلمان تي جهڙي طرح نماز پڙهڻ فرض آهي اهڙي طرح حسب حال نماز جا مسائن سڪڻ به فرض آهي.

ڪتاب ”نماز جا احڪام“ جو تعارف

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ! شيخ طريقت، امير اهل سنت، باني دعوتِ اسلامي حضرت علامه مولانا ابو بلال محمد الياس عطار قادري رضوي ضيائي دامت بركاتهم العالية جن مسلمانن جي خير خواهي جي جذبي جي تحت نماز جي مسائن جي باري ۾ 342 صفحن تي مشتمل نهايت ئي آسان ڪتاب ”نماز جا احڪام“ جي نالي سان تاليف فرمائي آهي. هي ڪتاب درحقيقت امير اهل سنت دامت بركاتهم العالية جي تحرير ڪيل ٻارنهن (12) رسائن جو مجموعو آهي جيڪو يقيناً امتِ مسلمه جي لاءِ هڪ عظيم تحفو آهي. ان ۾ وضو ۽ غسل جي طريقي کان وٺي ڪري نماز جو طريقو، ان جا فضائل، فرائض، واجبات، سنتون، مڪروهات ۽ مفسدات تائين جو ذڪر ڪيو ويو آهي. ان کان علاوه قضا نمازن جو طريقو، اذان ۽ جوابِ اذان جا ڪلمات ۽ فضائل، نمازِ سفر ۽ نمازِ عيد، نمازِ جنازه جو طريقو ۽ ان جي متعلق ضروري مسائن به بيان

ڪيا ويا آهن. بنا ڪنهن شڪ ۽ شبهي جي هي ڪتاب هر گهر جي ضرورت آهي تنهنڪري تمام اسلامي پائرن کي گهرجي ته مڪتبه المدينه کان هي ڪتاب هديو ڏئي حاصل ڪري نه صرف خود ان جو مطالعو ڪريو بلڪ پنهنجي گهر جي ٻين ڀائرين کي به ان جي مطالعي جي ترغيب ڏياريو. اسلامي پيڻن جي لاءِ اميرِ اهل سنت **دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَهُ** جو ڪتاب ”اسلامي پيڻن جي نماز“ تمام ئي زبردست ڪتاب آهي، ان کي اسلامي پيڻن جو پڙهڻ بي حد ضروري آهي.

افسوس في زمانه دنياوي علوم ۽ فنون سکڻ جي لاءِ تمام گهڻي ڪوشش ڪئي ويندي آهي ۽ مال جي وڏي ڪان وڏي قرباني ڏني ويندي آهي پر نماز جيڪو دين جو ٿنڀ آهي، ان جا مسائل سکڻ جي لاءِ ڪوشش ناهي ڪئي ويندي. عين ممڪن آهي جو علمِ دين کان محرومي ۽ جلدبازي جي وجه سان اسان جون نمازون ضايع ٿي وينديون هجن ۽ اسان کي خبر نه پوندي هجي. اسان جي اسلاف ۽ بزرگانِ دين کي نمازن سان دلچسپي لڳاءُ هوندو هو. اهي حضرات نماز جي سمورن آداب جو خيال رکندي فرائض ته فرائض، نوافل به نهايت ئي سکون ۽ اطمينان سان ادا ڪندا هئا. اچو ته ترغيب جي لاءِ انهيءَ متعلق بزرگانِ دين تي (3) واقعا ٻڌون ٿا. جيئن ته

(1) اعليٰ حضرت جي نماز

حضرت مولانا محمد حسين چشتي نظامي **فُخري رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ** جن کي ڪجهه سال اعليٰ حضرت امام احمد رضا خان **عَلَيْهِ رَحْمَةُ الرَّحْمَنِ** جي فتاويٰ لکڻ جي خدمت حاصل رهي، پاڻ فرمائن ٿا ته اعليٰ حضرت **رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ** جن پوري جمار لازمي طور تي جماعت سان نماز پڙهي ۽ ڪيتري ئي گرمي

چو نه هجي هميشه دستار (عمامي) ۽ انگرڪي (ڪُرتي جي مٿان پائڻ واري هڪ پوشاڪ) سان گڏ نماز پڙهندا هئا (يعني نماز جي لاءِ لباس ۾ به خصوصي اهمت فرمائيندا هئا). خصوصاً فرض نماز ته صرف توپي ۽ ڪرتي سان گڏ ڪڏهن ادا نه ڪئي. مزيد فرمائڻ ٿا ته اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جيتري قدر احتياط سان نماز پڙهندا هئا، اڄڪلهه اها ڳالهه نظر نه ٿي اچي. هميشه منهنجون ٻه رڪعتون انهن جي هڪ رڪعت ۾ ٿينديون هيون ۽ ٻيا ماڻهو منهنجي چار رڪعتن ۾ گهٽ ۾ گهٽ ڇهه (6) رڪعتون بلڪه اٺ (8) رڪعتون به پڙهي وٺندا هئا. (حياتِ اعليٰ حضرت، ۱۵۳/۱ بتغير)

هو ڄاڻين مولا مسجدن آباد سب کي سب
سب کون نمازي دے بنا ياربِ مصطفےٰ

(وسائلِ بخشش)

(2) اها ڪائي ڪٿي آهي؟

حضرت سيدنا ابوالاحوص رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ بيان ڪن ٿا ته حضرت سيدنا منصور بن مَعْتَمِر رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي پاڙيسري پنهنجي والد صاحب کان پڇيو: بابا! حضرت سيدنا منصور رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي ڇت تي هڪ ڪائي هئي اها ڪيڏانهن وئي؟ انهن ٻڌايو: پت! اها (ڪائي نه هئي بلڪه خود) حضرت سيدنا منصور رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ هئا جيڪي رات جو قيام ڪندا هئا. (حلية الاولياء، منصور بن معتمر، ص ۴۶، رقم: ۶۲۶۹) انهن جي باري ۾ حضرت سيدنا علاء بن سالم عبدي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ بيان ڪن ٿا ته حضرت سيدنا منصور بن مَعْتَمِر رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ پنهنجي ڇت تي نماز پڙهندا هئا. جڏهن پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جو انتقال ٿي ويو ته هڪ نينگر پنهنجي ماءُ کان پڇيو: امڙ! فلان جي ڇت تي ڪجور

جو تڙ هو اهو ڏسڻ نه ٿو اچي؟ ماءُ چيو: اهو ڪو تڙ نه هو بلڪ حضرت
 سيدنا منصور عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللهِ الْغَفُورُ هئا جيڪي (عبادت ڪندا هئا ۽ هاڻي) انتقال
 فرمائي ويا. (حلية الاولياء، منصورين معتمر، ص ۴۶، رقم: ۶۲۶۰)

میں پانچوں نمازیں پڙھوں باجماعت

هو توفیق ایسی عطا یا الہی

(وسائل بخشش)

حضرت سيدنا حاتم اصم رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي نماز

حضرت سيدنا حاتم اصم رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ هڪ پيري حضرت عاصم بن
 يوسف مُحَدَّث رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي ملاقات جي لاءِ تشریف وني ويا ته حضرت
 عاصم بن يوسف رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن انهن کي فرمايو ته اي حاتم! ڇا توهان
 نماز چڱي نموني ادا ڪندا آهيو؟ ته پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمايو: جي ها. حضرت
 عاصم رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن پڇيو: توهان ٻڌايو ته ڪهڙي نموني نماز پڙهندا
 آهيو؟ ته حضرت حاتم رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن فرمايو ته جڏهن نماز جو وقت
 قريب ٿي ويندو آهي ته نهايت ئي ڪامل ۽ مڪمل طريقي سان وُضُو ڪندو
 آهيان. پوءِ نماز جو وقت اچي وڃڻ تي جڏهن مصليٰ تي قدم رکندو آهيان
 ته ان طرح بيهي رهندو آهيان جو منهنجي جسم جو هر جوڙ پنهنجي جڳهه
 تي برقرار ٿي ويندو آهي پوءِ آئون پنهنجي دل ۾ اهو تصور ڄمائيندو
 آهيان ته خانه ڪعبه منهنجي ٻنهي پڙن جي درميان ۽ مقام ابراهيم
 منهنجي سيني جي سامهون آهي پوءِ آئون پنهنجي دل ۾ اهو يقين رکندي
 جو الله عَزَّوَجَلَّ منهنجي ظاهري حالت ۽ منهنجي دل ۾ لڪيل تمام خيالات

ڪي جاڻي ٿو اهڙي طرح بيهندو آهيان جو ڄڻ ته پل صراط تي منهنجا قدم آهن ۽ جنت منهنجي ساڄي طرف ۽ جهنم منهنجي کاٻي طرف ۽ مَلڪُ الْمَوْتِ منهنجي پويان آهن ۽ ڄڻ ته اها نماز منهنجي زندگي جي آخري نماز آهي، ان کان بعد تڪبير تحریم نهايت ئي اخلاص سان چوندو آهيان پوءِ انتهائي تدبُر ۽ غوروفکر سان قراءت ڪندو آهيان، پوءِ نهايت ئي تواضع سان رکوع ۽ باڏائيندي انڪساري سان سجدو ڪندو آهيان. پوءِ انهيءَ طرح پوري نماز نهايت ئي خضوع و خشوع سان ادا ڪندو آهيان. هي ٻڌي ڪري حضرت عاصم رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن حيرت سان پڇيو ته اي حاتمِ اصم رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ! ڇا واقعي توهان هميشه ۽ هر وقت اهڙي طرح نماز پڙهندا آهيو؟ ته پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن جواب ڏنو ته جي ها! تيهه (30) سالن کان آئون هميشه ۽ هر وقت انهيءَ طرح هر نماز ادا ڪندو آهيان.

(روح البيان، ۳۳/۱)

اوقات ڪے اندر ہی پڙهون ساری نمازیں

الله! عبادت میں مرے دل کو لگا دے

(وسائل بخشش)

صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ!

منا منا اسلامي پاڻرو! توهان ڏنو ته اسان جا بزرگانِ دين ڪيتري قدر خشوع و خضوع، ذوق و شوق ۽ يڪسوئي سان ڊگهيون نمازون پڙهندا هئا ۽ هڪ اسان آهيون جو جيڪڏهن نماز پڙهڻ جي سعادت ملي به وڃي ته نهايت سستي، ڪاهلي ۽ بي توجهي سان هيڏانهن هوڏانهن ڏسندي نماز

ادا ڪندا آهيون جنهن جي سبب خشوع و خضوع حاصل ٿي نه ٿي سگهندو آهي.

ڪهڙي رڪن ۾ ڪٿي نظر هڻڻ گهرجي؟

خليفه اعليٰ حضرت، مولانا سيد ايوب علي رضوي رحمۃ اللہ تعالیٰ علیہ جو بيان آهي ته (هڪ ڏينهن) ظهر جي نماز کان پوءِ اعليٰ حضرت، امام احمد رضا خان رحمۃ اللہ تعالیٰ علیہ مسجد ۾ وظيفه پڙهي رهيا هئا ته هڪ اجنبی شخص سامهون اچي نيت ٻڌي. جڏهن رکوع ڪيو ته ڪنڌ ڪٿي سجدي گاه کي ڏسندو رهيو. فارغ ٿيڻ تي اعليٰ حضرت رحمۃ اللہ تعالیٰ علیہ جن ويجهو گهرائي پڇيو ته رکوع جي حالت ۾ ايتري قدر ڪنڌ ڇو کنيو هيو؟ انهن عرض ڪيو ته حضور سجدي جي جڳهه کي ڏسي رهيو هئس فرمايو ته سجدي ۾ ڇا ڪندؤ (يعني هر حالت ۾ سجدي جي جڳهه تي نظر نه هڻڻ گهرجي) پوءِ فرمايو: قيام جي حالت ۾ نظر سجدي جي جڳهه تي ۽ رکوع جي حالت ۾ پيرن جي آڱرين تي، تسميع جي حالت ۾ (رکوع کان اٿڻ وقت) ڇاتي تي ۽ سجدي جي حالت ۾ نڪ تي ۽ فُعود جي حالت ۾ (الْتَّحِيَّاتُ وغيره پڙهندي) پنهنجي هنج ۾ نظر رکڻ گهرجي گڏوگڏ سلام ڦيرڻ وقت ڪاتبين (اعمال لکڻ وارن فرشتن) کي ملحوظ رکندي پنهي ڪلهن تي نظر رهڻ گهرجي.

(حياتِ اعليٰ حضرت، ۳۰۳/۱، بتغير)

منا منا اسلامي ڀائرو! معلوم ٿيو ته نماز ۾ هيڏانهن هوڏانهن ڏسڻ کان بچڻ گهرجي. ياد رکو! نماز ۾ هيڏانهن هوڏانهن ڏسڻ سان توجه هٽندي آهي ۽ دل نماز جي بجائي بين شين ۾ مشغول ٿي ويندي آهي، شايد انهيءَ وجه سان نماز پڙهڻ جي باوجود نه ٿي اسان کي ان جي لذت محسوس ٿيندي

آهي ۽ نه ئي دل ۾ ان جو حقيقي شوق پيدا ٿيندو آهي، جنهن جي نتيجي ۾ معمولي مٿي جي سور يا هلڪي ڦلڪي بيماري يا صرف سستي ۽ ڪاهلي جي سبب آئي ڏينهن اسان جون نمازون قضا ٿي وينديون آهن بلڪ ڪجهه اهڙا ماڻهو به آهن جو جڏهن انهن جي هڪ يا ڪجهه نمازون رهجي وڃن ته هفتن جا هفتا بلڪ مهينن تائين ڄاڻي وڻي نماز ڇڏي ڏيندا آهن ۽ جيڪڏهن ڪو اسلامي ڀاءُ انهن تي انفرادي ڪوشش ڪندي نمازن جي ترغيب ڏياريندو آهي ته چوندا آهن ”هاڻي اِن شَاءَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ ايندڙ جمعي کان ٻيهر نمازون پڙهڻ شروع ڪندس يا رمضان کان باقاعده نمازن جو اهم ڪندس“ ڇڻ ته ڪنهن قسم جي شرم ۽ جهجهڪ جي بغير وڏي بهادري سان مَعَاذَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ ان ڳالهه جو اقرار ڪيو ويندو آهي ته نمازون ڇڏڻ جو هي ڪبيره گناه آئون جمعي جي ڏينهن تائين يا رمضان المبارڪ تائين مسلسل جاري رکندس. يقيناً هي سڀ ڪجهه خوفِ خدا ۽ شوقِ عبادت نه هئڻ جو وبال آهي نه ته جنهن جي دل ۾ اللهُ عَزَّوَجَلَّ جو خوف ۽ عبادت جو ذوق ۽ شوق هوندو آهي اهو هر حال ۾ نمازن جي پابندي ڪندو آهي ۽ اللهُ عَزَّوَجَلَّ جي نافرمانِي کان بچندو آهي. اسان جا اسلاف ۽ بزرگانِ دين شديد بيماري، ضَعِيفُ العُمري يا تمام گهڻي جسماني ڪمزوري جي باوجود به نمازن کان غفلت نه ڪندا هئا بلڪ جيستائين ڪا شرعي مجبوري نه هوندي هئي نمازِ باجماعت جي پابندي ڪندا هئا. جيئن ته

بيماري جي باوجود نماز جي ادائگي

حضرت سيّدنا سفيان ثوري عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللهِ الْقَوِي چون ٿا: اسان کي حضرت سيّدنا طلحه بن مَصْرَف رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي باري ۾ ان جي پاڙيسري ٻڌايو ته اهي بيمار آهن. اسان عيادت جي لاءِ وياسين ته حضرت سيّدنا زُبَيْد رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن انهن کي چيو: ”اُتو! نماز پڙهي وٺو، مونکي معلوم آهي ته توهان نماز سان محبت ڪندا آهيو.“ هي ٻڌندي ئي پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ نماز جي لاءِ بيهي رهيا. (حلية الاولياء، طلحه بن مصرف، ۲۱/۵، رقم: ۶۱۷۱)

نماز باجماعت جي بي مثال پابندي

حضرت سيّدنا ابراهيم بن عَرَعَرَه رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائن ٿا: حضرت سيّدنا يحييٰ بن قَطَان رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جڏهن حضرت سيّدنا امام اعمش رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جو ذڪر ڪندا هئا ته فرمائيندا هئا: اهي تمام عبادت گذار هئا ۽ نماز باجماعت ۽ پهرين صف جي پابندي ڪندا هئا. پاڻ هي به فرمايو ته حضرت سيّدنا امام اعمش رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ اسلام جي نشاني (يعني نهايت ضَعِيفُ الْعُمَر) هئا ۽ پاڻ ديوار جو سهارو وٺندي وٺندي پهرين صف تائين پهچي ويندا هئا.

(حلية الاولياء، سليمان الاعمش، ۵۸/۵، رقم: ۶۳۱۰)

میں ساتھ جماعت کے پڑھوں ساری نمازیں

الله! عبادت میں مرے دل کو لگا دے

(وسائل بخشش)

شيخ طريقت، اميرِ اهل سنت، باني دعوتِ اسلامي حضرت علامه مولانا ابو بلال محمد الياس عطار قادري رضوي ضيائي **دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَه** هڪ پيري سخت بيمار ٿي پيا آخرڪار آپريشن جو طيء ٿيو. جيئن ته 21 ڊسمبر 2002ء ۾ راجپوتانه اسپتال (حيدرآباد) ۾ داخل (Admit) ٿيا. ڊاڪٽر صاحب جن ٻنپهرن يا شام جو آپريشن جو وقت ڏيڻ چاهيو ته فرمايائون ته آئون چاهيان ٿو ته منهنجي ڪا نماز بي هوشي ۾ نه رهجي وڃي. تنهنڪري عشاء جي نماز کان پوءِ طيء ٿيو. آپريشن کان پهرين ٻئي هٿ ٽيبل جي پاسن سان ٻڌيا ويا ۽ بعد ۾ جيئن ئي کوليا ويا ته پاڻ **دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَه** جن فوراً ئي نماز جي قيام وانگر ٻڌي ورتا. اڃا ٿوري بي هوشي طاري هئي، درد جي ڪري چنگهڻ يا رڙيون ڪرڻ جي بجاءِ زبان تي ذڪر و درود ۽ مناجات جو سلسلو جاري ٿي ويو، يڪدم پاڻ **دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَه** جن پڇيو: ڇا فجر جي نماز جو وقت ٿي ويو آهي؟ جيڪڏهن ٿي ويو آهي ته مونکي پاڪ ڪيو وڃي، **إِنْ شَاءَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ** فجر جي نماز پڙهندس. سندن ڪي ٻڌايو ويو ته فجر ۾ اڃا ڪافي دير آهي. (اميرِ اهل سنت جو آپريشن جون ايمان افروز جهلڪيون ، ص 1-3 ملخصاً)

اعليٰ حضرت، امام احمد رضا خان **عَلَيْهِ رَحْمَةُ الرَّحْمٰن** هڪ استفتاء جو جواب لکڻ کان پهرين جواب ۾ تاخير جي وجه بيان ڪندي تحرير فرمائڻ ٿا: توهان جي رجسٽري 15 ربيع الآخر شريف جو آئي، آئون 12 ربيع الاول شريف جي مجلس پڙهي ڪري (يعني بيان ڪري) شام کان ئي اهڙو عليل (بيمار) ٿيس جو اهڙو ڪڏهن نه ٿيس. مون وصيت نامو به لکرائي ڇڏيو هو. اڄ تائين هي حالت آهي جو دروازي سان متصل (مليل) مسجد آهي. چار

شخص ڪرسي تي ويهاري مسجد وٺي ويندا ۽ واپسي آڻيندا هئا. (فتاويٰ رضويه، ۸۴/۹)

میں ساتھ جماعت کے پڑھوں ساری نمازیں

الله! عبادت میں مرے دل کو لگاؤ
(وسائل بخشش)

سُبْحَانَ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ! اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جَن اهڙي سخت علالت (بيماري) ۾ به جماعت ڇڏي گهر ۾ اڪيلي نماز پڙهڻ گوارا نه ڪيو حالانڪ ايتري شديد علالت جماعت ڇڏڻ جي لاءِ عذر آهي. باني الجامعۃ الاشرفيه حافظ مِلت مولانا شاه عبدالعزیز مُحَدَّث مراد آبادي رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جَن اعليٰ حضرت جي انهيءَ بيماريءَ جو حال بيان ڪيو ته ”هڪ ڏينهن مسجد ۾ وٺي ويڃڻ وارو ڪو نه هو، جماعت جو وقت ٿي ويو هو، طبيعت پريشان (ٿي وئي)، ناچار پاڻ ئي ڪنهن طرح گهلجي (مسجد ۾) حاضر ٿيا ۽ باجماعت نماز ادا ڪئي.“ اڄ صحت ۽ طاقت ۽ تمام تر سهولتن جي باوجود نماز ڇڏڻ ۽ جماعت ڇڏڻ جي ماحول ۾ هي واقعو هڪ عظيم درس آهي. تنهنڪري اسان کي گهرجي ته معمولي بيماري، مٿي جي سور يا ٿوري گهڻي پريشاني جي بنا تي نماز ڇڏڻ جي بجاءِ پنهنجو پاڻ کي پهرين صف ۾ تڪبير اوليٰ سان گڏ نماز باجماعت جو پابند بڻايون. ياد رکو! ته بغير ڪنهن شرعي عذر جي مسجد جي جماعت ڇڏڻ گناه آهي. جيئن ته بهار شريعت ۾ آهي: عاقل، بالغ، حُر (آزاد ۽) قادر تي جماعت واجب آهي، بغير ڪنهن عذر جي ڇڏڻ وارو گناه گار ۽ سزا جو مستحق آهي ۽ ڪيئي ڀيرا ڇڏي، ته فاسق مردودُ الشهاده (آهي) ۽ ان کي سخت سزا ڏني ويندي.

(بهار شريعت، حصه سوم، ۵۸۲/۸)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّيَ اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي پائرو! ان ۾ ڪو شڪ نه آهي ته انسان جو سڀ کان وڏو دشمن شيطان آهي. جيڪو هميشه جي لاءِ بارگاہِ الهي **عَزَّوَجَلَّ** کان ڌٽڪاريو ويو آهي. شيطان لعين ڪڏهن به هي نه چاهيندو ته هو خود ته رب **عَزَّوَجَلَّ** جي نافرمانن جي سبب جهنم ۾ وڃي ۽ اسان الله **عَزَّوَجَلَّ** جي فرمانبرداري ڪري جنت جا حقدار بڻجي وڃون تنهنڪري اهو هر وقت نماز ۽ روزي جي پابندي ۽ ٻين عبادتن جي بجاواري کان روڪڻ جي ڪوشش ۾ لڳل رهندو آهي، سڀ کان پهرين نوافل ۽ مستحبات کان انسان کي روڪيندو آهي پوءِ سنتون ڇڏڻ لڳنديون آهن، ان کان بعد واجبات جو وارو ايندو آهي ۽ آخرڪار فرائض کان محروم ڪري ڇڏيندو آهي. جيڪڏهن اڄ اسين جماعت کي ڇڏينداسين ته سڀاڻي شيطان جي چوڻ تي نمازن کان ئي هٿ ڌوئي ويهنداسين. اهو ئي سبب آهي ته اسان جا اسلافِ ڪرام **رَحْمَتُهُمُ اللهُ السَّلَامُ** اول ته جماعت ئي نه ڇڏيندا هئا ۽ جيڪڏهن ڪنهن شرعي عذر جي ڪري تي ڪڏهن نماز رهجي به ويندي هئي ته کين ايتري قدر افسوس ٿيندو هو جو اهي مجبوراً رهجي ويل ان جماعت جي تلافِي جون به پنهنجي طور تي ڪوششون شروع ڪري ڇڏيندا هئا.

جماعت رهجي وڃڻ تي سڄي رات عبادت

حضرت سيّدنا نافع **رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ** کان مروِي آهي ته حضرت سيّدنا ابنِ عمر **رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا** جڏهن به (ڪنهن شرعي عذر جي سبب) عشاء جي جماعت ۾ حاضر نه ٿي سگهندا هئا ته سڄي رات عبادت ۾ گذاري ڇڏيندا هئا.

(الله وارن جون ڳالهيون، ۸۳۳/۱)

بهرحال نماز هر مسلمان تي فرض آهي، ان کي پڙهڻ دنيا ۽ آخرت جي سعادتن جو ذريعو آهي ۽ ڇڏي ڏيڻ دنيا ۽ آخرت ۾ محرومين جو سبب آهي. تنهنڪري نماز جي ادائگي ڪندي الله **عَزَّوَجَلَّ** کان ان تي استقامت جي دعا به ڪرڻ گهرجي. قرآن پاڪ ۾ جڳهه جڳهه تي نه صرف نماز جو حڪم ڏنو ويو آهي بلڪ اجر ۽ ثواب جو ذڪر ڪندي ان جي ترغيب به ڏياري وئي آهي. اچو ته انهي متعلق چار (4) فرامين خداوندي **عَزَّوَجَلَّ** بتون.

نماز جي متعلق 4 فرامين خداوندي **عَزَّوَجَلَّ**

ترجمو ڪنز الايمان: ۽ نماز قائم رکندڙ ۽ زڪوت ڏيندڙ آهن ۽ الله ۽ قيامت تي ايمان آڻيندڙ، اهڙن کي عنقريب اسان وڏو ثواب ڏينداسين.

وَالْمُتَّقِينَ الصَّلَاةَ وَالْمُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالْمُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أُولَٰئِكَ سَنُؤْتِيهِمْ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١١٢﴾ (پ، النساء: ١٦٢)

ترجمو ڪنز الايمان: ۽ هيء ته نماز قائم رکو ۽ انهيء کان ڊڄو ۽ اهوئي آهي جنهن جي طرف توهان کي اٿتو آهي.

وَأَنۢ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَالتَّقْوَةَ ۗ وَهُوَ الذِّمِّيۤ اِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٤٧﴾ (پ، الانعام: ٤٢)

ترجمو ڪنز الايمان: مڙني نمازن جي ۽ وچينء نماز جي نگهباني ڪريو ۽ الله جي حضور ۾ ادب سان بيهو.

حِفْظُوا عَلَي الصَّلٰوةِ وَالصَّلٰوةِ الْوَسْطٰى ۗ وَ قَوْمًا لِلّٰهِ قٰتِلِيۡنَ ﴿٣٨﴾ (پ، البقرة: ٢٣٨)

وَاقْبِلُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا مَعَكُمْ
 ۽ ترجمو کنزالایمان: ۽ نماز قائم
 رکوع ۽ زکوٰۃ ڏيو ۽ رکوع
 رکوع ۽ رکوع سان گڏ رکوع ڪريو.
 (پ، البقرة: ۴۳)

صدرُ الافاضل حضرت علامه مولانا سيد محمد نعيمُ الدين مُراد آبادي
 عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللَّهِ الْهَادِي آخري آيتِ مبارڪه جي تحت فرمائين ٿا: ان آيت ۾ نماز ۽
 زکوٰۃ جي فرضيت جو بيان آهي ۽ انهيءَ طرف به اشارو آهي ته نمازن کي
 ان جي حقن جي رعايت ۽ ارڪان جي حفاظت سان گڏ ادا ڪريو. مسئلو:
 (انهي آيتِ مبارڪه ۾) جماعت جي ترغيب به آهي.

جماعت چڙڻ جي وعيد

حضرت سيدنا ابن عباس ۽ حضرت سيدنا ابن عمر رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا أَجْمَعَيْنِ کان
 مروِي آهي ته اسان رسولُ الله صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کي منبر تي هي فرمائيندي
 ٻڌو: لَيَنْتَهِيَنَّ أَقْوَامٌ عَنْ وَدْعِهِمُ الْجَبَاعَاتِ أَوْ لَيَخْتَبِتَنَّ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ ثُمَّ لَيَكُونَنَّ مِنَ الْغَافِلِينَ، ماڻهو
 جماعت کي چڙڻ کان باز اچي وڃن نه ته الله عَزَّوَجَلَّ انهن جي دلين تي مهر
 لڳائي ڇڏيندو پوءِ اهي غافلن مان ٿي ويندا.

(ابن ماجه، ڪتاب المساجد و الجماعات، باب التغليظ في التخلف عن الجماعة، ۴۳۶۸، حديث: ۴۹۴)

هڪ ٻي حديثِ پاڪ ۾ اها وعيد جمعي جي نماز چڙڻ جي باري ۾ آئي آهي،
 جيئن ته نبي ڪريم، رُوِيَ رَحِيمُ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو: ماڻهو
 جمعو چڙڻ کان باز رهن نه ته الله عَزَّوَجَلَّ انهن جي دلين تي مهر لڳائي ڇڏيندو
 پوءِ اهي غافلن مان ٿي ويندا.

(مسلم، ڪتاب الجمعة، باب التغليظ في ترك الجمعة، ص ۴۳۰، حديث: ۸۶۵)

مفسر شهير، حڪيمُ الأُمّت مفتي احمد يار خان عَلَيهِ رَحْمَةُ الْمَلَأَن ان حديث پاڪ جي تحت فرمائن ٿا: خيال رهي ته روئي سخن (گفتگو جو رخ) يا ته ان منافقن جي طرف آهي جيڪي جمع (يا عام نمازن) ۾ حاضر نه ٿيندا هئا يا آئنده اچڻ واري مسلمان جي طرف آهي نه ته ڪو صحابي تارڪِ جمع (يا تارڪِ نماز يا تارڪِ جماعت) نه هو. (مرآة المناجیح، ۲/۳۳۰)

میں پانچوں نمازیں پڑھوں باجماعت

هو توفیق ایسی عطا یا الہی

(وسائلِ بخشش)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّيَ اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي پاڻرو! رحمتِ عالم، نُورِ مُجَسَّم صَلَّيَ اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمان مبارڪ آهي: جُعِلَتْ قُرْبَةُ عَيْنِي فِي الصَّلَاةِ (نسائي، ڪتاب عشرة النساء، باب حب النساء، ص ۶۴۴، حديث: ۳۹۴۶) منهنجي اکين جي تڏاڻ نماز ۾ رکي وئي آهي. ڀلا اهو ڪهڙو عاشق هوندو جيڪو پنهنجي محبوب جي اکين کي راحت ۽ تڏاڻ پهچائڻ نه چاهيندو؟ تنهنڪري اسان کي گهرجي ته نماز جي پابندي ڪندي پياري آقا صَلَّيَ اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي اکين کي تڏيون ڪريون ۽ پنهنجو پاڻ کي احاديث مبارڪ ۾ بيان ڪيل نماز جي فضائل ۽ برڪتن جو حقدار بڻايون. سرڪارِ مدينه، سُورورِ قلب و سينه صَلَّيَ اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن نماز قائم رکڻ ۽ نماز باجماعت جي لاءِ مسجد ۾ حاضر ٿيڻ جي ڪيترائي پيرا ترغيب ڏياري آهي ۽ ان جا فضائل به بيان ڪيا. اچو ته ترغيب جي لاءِ ڪجهه احاديث مبارڪ ٻڌون ٿا.

حضرت سَيِّدُنَا أَبُو هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ کان روایت آهي ته رسولِ
 ڪريم، رُوْفٌ رَحِيمٌ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: أَحَبُّ الْبِلَادِ إِلَى اللَّهِ مَسَاجِدُهَا وَ
 أَبْغَضُ الْبِلَادِ إِلَى اللَّهِ أَسْوَاقُهَا، آبادين ۾ الله عَزَّوَجَلَّ جي ويجهو سڀ کان پياري جڳهه
 مسجدون ۽ سڀ کان بُري جڳهه بازار آهن.

(مسلم، ڪتاب المساجد... الخ، باب فضل الجلوس في مصلاه... الخ، ص ۳۳۷، حديث: ۶۷۱)

حضرت سَيِّدُنَا أَبُو هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ کان مروِي آهي ته حُضُورِ اڪرم، نُورِ
 مُجَسَّمِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو: مَنْ غَدَا إِلَى الْمَسْجِدِ أَوْ رَاى أَعَدَّ اللَّهُ لَهُ
 فِي الْجَنَّةِ نَزْلًا كَمَا غَدَا أَوْ رَاى، جيڪو شخص صبح شام جنت ۾ وڃي ته جيترا پيرا
 ويندو، الله عَزَّوَجَلَّ ان جي لاءِ جنت ۾ مهماني تيار فرمائيندو.

(مسلم، ڪتاب المساجد... الخ، باب المشي الي الصلاة... الخ، ص ۳۳۶، حديث: ۶۶۹)

رسولُ الله صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو: سَبْعَةٌ يُظَلِّمُهُمُ اللَّهُ فِي ظِلِّهِ يَوْمَ لَا ظِلَّ
 إِلَّا ظِلُّهُ، جنهن ڏينهن عرشِ الهي کان علاوه ڪا ڇانو نه هوندي ان ڏينهن ست
 قسم جي ماڻهن کي الله عَزَّوَجَلَّ پنهنجي عرش جي ڇانو ۾ رکندو. ان کان
 پوءِ ان ست ماڻهن جو ذڪر ڪندي هي به ارشاد فرمايو: وَرَجُلٌ كَانَ قَلْبُهُ مُعَلَّقًا
 بِالْمَسْجِدِ إِذَا خَرَجَ مِنْهُ حَتَّى يَعُودَ إِلَيْهِ، اهو شخص (به قيامت جي ڏينهن عرشِ الهي جي
 ڇانو ۾ هوندو) جنهن جي دل مسجد مان هلي وڃڻ کان بعد به بيهڙ اچڻ تائين
 مسجد ۾ ئي لڳل رهي.

(ترمذي، ڪتاب الزهد، باب ما جاء في الحب في الله، ۱۸۴/۴، حديث: ۲۳۹۸ ماخوذاً)

منا منّا اسلامي پاترو! توهان ڏٺو ته مسجد سان دل لڳائڻ، نماز جي پابندي

ڪرڻ ۽ جماعت سان نماز پڙهڻ جا ڪهڙا ڪهڙا فضائل ۽ برڪتون آهن، تنهنڪري اسان کي گهرجي ته رضاءِ الهي حاصل ڪرڻ جي لاءِ هميشه باجماعت نماز ادا ڪيون، چاهي ان جي خاطر اسان کي ڪيتري ئي مشقت برداشت ڪرڻي پوي، اڄڪلهه جيڪڏهن مسجد اسان جي گهر کان ٿوري پري هجي ته اسان معمولي ٽڪاوت يا سستي جي ڪري نه صرف جماعت ڇڏڻ جي گناهه ۾ پوندا آهيون بلڪ نماز باجماعت جهڙي عظيم سعادت کان محروم ٿي ويندا آهيون. ياد رکو! ته جيڪو نيڪ ڪم جيترو ڏکيو هوندو آهي ان جو ثواب اوترو وڌيڪ هوندو آهي ۽ پوءِ نماز جي خاطر راهِ خدا ۾ هلڻ وارن قدمن جي ته ڳالهه ئي ڪجهه ٿي آهي. جيئن ته حديثِ پاڪ ۾ فرمايو ويو: **الْأَبْعَدُ فَلْأَبْعَدُ مِنَ الْمَسْجِدِ أَعْظَمُ أَجْرًا**، مسجد کان پري واري کي ثواب وڌيڪ ملندو آهي ۽ جيڪو ان کان به وڌيڪ پري وارو آهي ان کي ان کان به وڌيڪ ثواب ملندو آهي. (جن ته جيئن جيئن مُفاصلو وڌندو ويندو ثواب ۾ به اضافو ٿيندو ويندو).

(ابن ماجه، ڪتاب المساجد والجماعات، باب الابعد فابعده... الخ، ۴۳۱/۸، حديث: ۸۲)

حضرت سيدنا جابر رضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ فرمائن ٿا ته مسجدِ نبوي عَلَيَّهَا الصَّلَاةُ وَ السَّلَامُ جي آسپاس ڪجهه زمينون خالي ٿيون ته بني سَلَمَ (قبيلي جي حضرات صحابه ڪرام عَلَيْهِمُ الرِّضْوَانُ) جن چاهيو ته مسجد جي ويجهو اچي وڃون، جڏهن هي خبر نبي ڪريم عَلَيْهِ أَفْضَلُ الصَّلَاةِ النَّسْلِيمَةِ جن کي پهتي ته فرمايائون: مون کي خبر پهتي آهي ته توهان مسجد جي ويجهو منتقل ٿيڻ چاهيو ٿا. عرض ڪيو: يارسول الله (صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ)! جي ها اسان جو ارادو ته اهو ئي آهي، فرمايائون: اي بني سَلَمَ! پنهنجي گهر ۾ ئي رهو، توهان جا قدم لکيا

ويندا. به دفعا اهو ارشاد فرمايو، بني سلّم چون ٿا، تنهنڪري اسان کي گهر تبديل ڪرڻ پسند نه آيو (يعني انهي بشارت جي سبب اسان گهر تبديل ڪري مسجد جي ويجهو رهائش اختيار ڪرڻ جو ارادو ترک ڪري ڇڏيو).

(مسلم، ڪتاب المساجد... الخ، باب فضل كثرة الخطأ الي المسجد، ص ۳۳۵، حديث: ۲۸۰، ۲۸۱)

منا منا اسلامي ڀائرو! جماعت حاصل ڪرڻ تمام ئي گهڻي فضيلت وارو عمل آهي پر هي به ياد رهي ته جماعت يا رڪعت حاصل ڪرڻ جي لاءِ مسجد جي اندر ڊوڙوڻ منع آهي، اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ ملفوظات شريف ۾ مسجد جا احڪام ۽ آداب بيان ڪندي ارشاد فرمائين ٿا: مسجد ۾ ڊوڙوڻ يا زور سان پير رکڻ جنهن سان ڊپڪو پيدا ٿئي منع آهي.

(ملفوظات اعليٰ حضرت، ص ۳۱۸)

تنهنڪري اسان کي نماز جي لاءِ اهڙي وقت اچڻ گهرجي جو باآساني جماعت ملي وڃي ۽ مسجد ۾ ڀڄڻو به نه پوي. ڪجهه ماڻهو اذان کان پوءِ پنهنجي گفتگو يا پنهنجا ٻيا ڪم ڪار جاري رکندا آهن ۽ پوءِ جماعت بيهڻ کان بعد ان کي حاصل ڪرڻ جي لاءِ مسجد ۾ ڀڄندي نظر ايندا آهن، حالانڪ حديث مبارڪ ۾ ان کان منع ڪيو ويو آهي. جيئن ته سرڪارِ دوعالم، نُورِ مُجَسَّم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو: لَا تَأْتُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ تَسْعَوْنَ وَأَتَوْهَا وَعَلَيْكُمْ السَّكِينَةُ فَمَا أَدْرَكْتُمْ فَصَلُّوا وَمَا قَاتَكُم فَاتَّبِعُوا، نماز جي لاءِ ڀڄندي نه ايندا ڪيو بلڪ اطمينان ۽ سکون سان گڏ (معمول جي مطابق هلندي) ايندا ڪيو ۽ جيتريون رڪعتون ملي وڃن جماعت سان گڏ پڙهي وٺو ۽ جيڪي فوت ٿي وڃن انهن کي (سلام ڦيرڻ کان بعد) مڪمل ڪريو.

(مسند امام احمد، مسند ابي هريره، ۲۲/۳، حديث: ۲۳۴)

منا منا اسلامي پاڻرو! قرآن و حديث ۾ جتي نماز پڙهڻ جا ڪيترائي فضائل ۽ برڪتون بيان ڪيون ويون آهن اتي نماز قضا ڪرڻ يا ڇڏڻ جون سخت وعيدون به بيان ڪيون ويون آهن. جيئن ته سيپاري 16 سورة مريم جي آيت نمبر 59 ۾ ارشاد ٿئي ٿو:

فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ أَصَاعُوا الصَّلَاةَ وَ اتَّبَعُوا الشَّهْوَاتِ فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ عَذَابًا ۝۵۹

(پ ۱۶، سورة مريم: ۵۹)

ترجمو ڪنزالايمان: پوءِ انهن جي پٺيان انهن جي جاءِ تي اهي نالائق آيا جن نمازون وڃايون ۽ پنهنجي خواهشن جي پٺيان لڳا عنقريب پوءِ اهي دوزخ غي جو جهنگ ڏسندا.

خونڪ وادي جو هولناڪ ڪوه

بيان ڪيل آيت مبارڪ ۾ ”غِي“ جو تذڪرو آهي ۽ ان مان مراد جهنم جي هڪ وادي آهي. صَدْرُ الشَّرِيعَةِ، بَدْرُ الطَّرِيقَةِ حضرت علامه مولانا مفتي محمد امجد علي اعظمي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللهِ الْقَوِي فرمائن ٿا: ”غِي“ جهنم جي هڪ وادي آهي جنهن جي گرمي ۽ گهرائي سڀ کان وڌيڪ آهي، ان ۾ هڪ ڪوه جنهن جو نالو ”هَبَب“ آهي، جڏهن جهنم جي باه وسامجڻ تي ايندي آهي ته الله عَزَّوَجَلَّ ان ڪوه کي کولي ڇڏيندو آهي جنهن سان اها (جهنم جي باه) بدستور پٽڪڻ لڳندي آهي. الله عَزَّوَجَلَّ ارشاد فرمايو: (كُلَّمَا حَبَّتْ زِدْنَهُمْ سَعِيرًا ۝۵۹) ترجمو ڪنزالايمان: جڏهن به

وسامن لڳو ته اسان ان کي اڃان وڌيڪ پڙڪائينداسي. (پ ۱۵، بني اسرائيل: ۹۷) (مزید فرمائن ٿا ته) هي ڪوھ بي نمازين ۽ زانين ۽ شرابين ۽ سُود خورن ۽ ماءُ پيءُ کي ايذاء ڏيڻ وارن جي لاءِ آهي. (بهار شريعت، حصه سوم، ۴۳۴/۱) ياد رکو! هڪ به نماز ڄاڻي وائي ڇڏي ڏيڻ ڪبيره گناه آهي. فتاويٰ رضويه جلد 9، صفحي 158 تي آهي: جنهن قصداً (ڄاڻي وائي صرف) هڪ وقت جي (نماز به) ڇڏي، هزارين سال جهنم جي ۾ رهڻ جو مستحق ٿيو، جيستائين توبه نه ڪري ۽ ان جي قضا نه ڪري وٺي.

مٿا مٿا اسلامي پائرو! اندازو لڳايو ته جڏهن هڪ نماز ڄاڻي وائي ڇڏڻ تي هزارين سال جهنم ۾ رهڻو پوندو ته جيڪو شخص پوري ڏينهن جون تمام نمازون ڄاڻي وائي ڇڏي ڏي بلڪه ان بُري خصلت جو عادي هجي ۽ نماز بلڪل ئي نه پڙهندو هجي ته اهو ڪيتري قدر سخت عذاب ۾ مبتلا رهندو. تنهنڪري جلد کان جلد اڄ ئي نمازون ڇڏڻ جي گناه کان سڄي پڪي توبه ڪري وٺو ۽ باقاعدي سان نمازن جو اهتمام ڪرڻ سان گڏوگڏ قضا نمازن جي ادائينگي جي نيت به ڪريو ته ياد رکو ته جهنم جو عذاب ڪنهن به صورت ۾ برداشت نه ٿي سگهندو. منقول آهي ته جنهن شخص کي جهنم جو سڀ کان هڪو عذاب ڏنو ويندو ته ان عذاب جي تڪليف ايتري هوندي جو اهو گمان ڪندو ته سڀ کان وڌيڪ عذاب مونکي ئي ڏنو پيو وڃي. حالانڪ معاملو ان جي برخلاف هوندو. حضرت سيدنا ابن عباس رضي الله تعالى عنهما روايت ڪن ٿا ته رسولِ اڪرم، نورِ مجسم صلى الله تعالى عليه واله وسلم جن ارشاد فرمايو ته دوزخين مان سڀ کان هڪو عذاب جنهن کي ٿيندو ان کي باه جون جوتيون پارايون وينديون جنهن سان ان جو دماغ تهڪڻ لڳندو.

(بخاري، باب صفة الجنة والنار، ۲۶۲/۴، حدیث: ۶۵۶۱)

صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ!

جامعۃ المدینہ جو تعارف

منا منا اسلامي ڀائرو! نمازن ۽ بين نيڪ ڪمن ۾ استقامت حاصل ڪرڻ جي لاءِ دعوتِ اسلامي جي مدني ماحول سان وابستگي نهايت مفيد آهي.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ! اڄ جي هن پُرفتن دور ۾ دعوتِ اسلامي جو مدني ماحول تمام ئي عظيم نعمت آهي جنهن تي رب تعاليٰ جو جيترو شڪر ادا ڪيو وڃي ٿورو آهي. تنهنڪري توهان کي مدني التجا آهي ته دعوتِ اسلامي جي مهڪندڙ مهڪندڙ مدني ماحول سان هر دم وابسته رهو ان شاء الله عَزَّوَجَلَّ دنيا ۽ آخرت جون بي شمار ڀلائيون حاصل ٿينديون. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ! دعوتِ اسلامي تادمِ تحرير 97 کان وڌيڪ شعبه جات ۾ سُنتن جي خدمت ۾ مصروفِ عمل آهي انهي مان هڪ شعبو جامعۃ المدینہ به آهي. شيخ طريقت، اميرِ اهل سنت دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَهُ جي مقدس جذبي جي تحت علمِ دين کي عام ڪرڻ جي لاءِ دعوتِ اسلامي جي زيرِ اهتمام جامعۃ المدینہ جي سڀ کان پهرين شاخ 1995ء ۾ نيو ڪراچي جي علائقي گوڌرا ڪالوني باب المدینہ (ڪراچي) ۾ کولي وئي ۽ هن وقت تائين اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ دنيا جي مختلف ملڪن مثلاً پاڪستان، هند، جنوبي افریقہ، انگلينڊ، نيپال ۽ بنگلاديش وغيره ۾ جامعۃ المدینہ لِبَلْبَيْنِ ۽ لِبَلْبَاتِ قائم آهن، جن ۾ هزارين اسلامي ڀائر ۽ اسلامي پيڙون علمِ دين حاصل ڪري نه صرف پنهنجي علم ۾ اضافو ڪندا آهن بلڪه ٻين کي به فيضانِ علم سان منور ڪرڻ ۾

مصروف آهن. ان جامعات المدینہ جي خصوصیت هي آهي ته ديني تعليم سان آراسته ڪرڻ سان گڏوگڏ طلبه جي اخلاقي ۽ روحاني تربيت به ڪئي ويندي آهي تنهنڪري توهان به پنهنجي اولاد کي جامعات المدینہ ۾ داخل ڪرائي انهن جي ۽ پنهنجي دنيا ۽ آخرت کي بهتر بڻايو.

الله ڪرم ايا ڪر ۽ تجھ ۾ جهاڻ ۾
اے دعوتِ اسلامي تيري دھوم مچي ھو

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ!
صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

دعوتِ اسلامي جي مدني ماحول جون پياريون مدني بهارون آهن اچو ته ٻڌون ۽ ايمان تازو ڪريون.

فلمون ڏسڻ جو شوقين عالم ڪيئن بڻيو؟

باب المدینہ ڪراچي جا هڪ مدني اسلامي پيءُ (عمر تقريباً 32 سال) پنهنجي داستانِ عشرت جي خاتمي جو احوال ڪجهه هن ريت بيان ڪن ٿا: دعوتِ اسلامي جي مدني ماحول سان وابسته ٿيڻ کان پهرين گناهن جي وادي ۾ گم هئس. افسوس! جو منهنجو اٿڻ ويهڻ به اهڙن ماڻهن ۾ هو جيڪي طرح طرح جي گناهن ۾ ملوث هئا. اسين سڀ دوست ملي ڪري فلمون ڏسندا هئاسين. اهڙي ئي هڪ شام هئي، آئون پنهنجي دوست جي گهران فلم ڏسي ڪري پنهنجي گهر وڃي رهيو هئس ته رستي ۾ هڪ سبز عمامي واري هڪ اسلامي پيءُ مون کي روڪي ورتو ۽ انفرادي ڪوشش ڪندي عاشقانِ رسول جي مدني قافلي ۾ سفر ڪرڻ جي درخواست ڪئي. مون نفس جي پُڪار تي بهانو ٺاهي ڪري چيو: آئون اڪيلو ڪيئن وڃان،

منهنجو ڪو دوست به ته گڏ هجي. ان اسلامي پاءُ مني لهجي ۾ جواب ڏنو: آئون آهيان نه توهان جو دوست. انهن جو محبت ڀريو انداز ڏسي ڪري مون کان انڪار نه ٿي سگهيو. آخرڪار آئون راهِ خدا **عَزَّوَجَلَّ** جو مسافر بڻجي ويس. مڏني قافلي ۾ منهنجا ڏينهن رات عبادت ۾ گذريا، آئون گناهن جي آلودگي کان پري رهيس. الله ۽ رسول **عَزَّوَجَلَّ** و **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** جو ذڪر منهنجي ڪنن ۾ اثر ڪندو ويو. منهنجي دل ۽ دماغ کي تازگي ملي. آخري ڏينهن جڏهن رخصت کان پهرين اختتامِي دعا گهري وئي ته منهنجي اکين جي واڊين مان لڙڪن جا چشما وهڻ لڳا. مون پنهنجي گناهن کان توبه ڪئي ۽ پنهنجي مٿي تي سبز سبز عمامو شريف سجائي ورتو. مڏني قافلي کان واپسي اچڻ کان پوءِ مون پنهنجي بُرن دوستن جي صحبت کان ڪناره ڪشي اختيار ڪئي ۽ منهنجا ڏينهن رات دعوتِ اسلامي جي پاڪيزه مڏني ماحول ۾ گذرڻ لڳا. پوءِ فيضانِ مرشد جو مينهن مون تي ڇماچم وڌيو ۽ مون جامعة المدينه بابُ المدينه ڪراچي جي شعبه درس نظامي ۾ داخلا وٺي ورتي. 2000ء ۾ اميرِ اهل سنت دامت برڪاتُهمُ العالیه جي هٿان دستارِ فضيلت پنهنجي مٿي تي سجائي. (تادمِ تحرير) مونکي جامعة المدينه ۾ تدريس ڪندي 11 سال ٿي ويا آهن. ان سان گڏوگڏ رڪن ڪابينه مجلس رابطہ بالعلماء و المشائخ جي ذميداري به مليل آهي.

دعوتِ اسلامي کي قيوم دونوں جهاں میں مچ جائے دُھوم

اس پہ فدا هو بچہ بچہ ياالله ميري جھولي بھر دے

الله عَزَّوَجَلَّ جي اميرِ اهلِ سنتِ تي رحمت هجي ۽ انهن جي صدقي اسان جي مغفرت ٿئي. آمين بجاؤ النَّبِيِّ الْأَمِينِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي پائرو! توهان ڏٺو ته مدني قافلي ۾ سفر ڪرڻ جي برڪت سان فلمون ڏسڻ جو شوقين نوجوان، ديني ڪتابن جي مطالعي جو شوقين ٿي ويو ۽ نه صرف عالم بلڪه ٻين کي علمِ دين سيکارڻ وارو بڻجي ويو.

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي پائرو! بيان جي آخر ۾ سنّت جي فضيلت ۽ ڪجهه سنّتون ۽ آداب بيان ڪرڻ جي سعادت حاصل ڪيان ٿو. تاجدار رسالت شهنشاهه نبوت مصطفيٰ جان رحمت شمع بزم هدايت صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمانِ جنّت نشان آهي: ”جنهن منهنجي سنّت سان محبت ڪئي ان مون سان محبت ڪئي. ۽ جنهن مون سان محبت ڪئي اهو جنّت ۾ مون سان گڏ هوندو.“

(مشكاة الصابح، ڪتاب الامان، باب الاعتصام بالڪتاب والسنة، ۱/۹۷، حدیث: ۱۷۵)

سینہ تری سنّت کا مدینہ بنے آقا

جنّت میں پڑوسی مجھے تم اپنا بنانا

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي پائرو! اچو ته شيخِ طريقت اميرِ اهلِ سنتِ دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَهُ جي رسالي ”163 مدني گل“ مان مسواڪ (ڏنڊڻ) جا مدني گل ٻڌڻ جي سعادت

حاصل ڪيون ٿا.

پهرين ۾ فرمان مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ملاحظه فرمايو: ﴿﴾ ۾ رڪعتون مسواڪ (يعني ڏنڊ) ڪري پڙهڻ بغير مسواڪ جي 70 رڪعتن کان افضل آهن. (الترغيب والترهيب ج 1 ص 102 حديث 18) ﴿﴾ مسواڪ جو استعمال پاڻ تي لازم ڪري ڇڏيو ڇو ته هي وات جي صفائي ۽ رب تعاليٰ جي رضا جو سبب آهي. (مسند امام احمد بن حنبل ج 2 ص 438 حديث 5869) ﴿﴾ حضرت سيدنا ابن عباس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان روايت آهي ته مسواڪ ۾ ڏهه خوبيون آهن: (ڪجهه هي آهن) وات کي صاف ڪري ٿو، مهارُن کي مضبوط ڪري ٿو، نظر تيز ڪري ٿو، بلغم ختم ڪري ٿو، وات جي ڊپ ختم ڪري ٿو، سنت جي موافق آهي، فرشتا خوش ٿين ٿا، رب عَزَّوَجَلَّ راضي ٿئي ٿو. ﴿﴾ سيدنا امام شافعي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللهِ الْقَوِي فرمائن ٿا: چار شيون عقل وڌائينديون آهن: فضول ڳالهين کان پرهيز، مسواڪ جو استعمال، نيك ماڻهن جي صحبت، پنهنجي علم تي عمل ڪرڻ (احياء العلوم ج 3 ص 27) ﴿﴾ مسواڪ پيلو يا زيتون يا نم وغيره جي ڪوڙي ڪاٺي جو هجي ﴿﴾ مسواڪ جي ٽولهه چيچ جي برابر هجي ﴿﴾ مسواڪ جڏهن استعمال جي قابل نه رهي ته اڇلائي نه ڇڏيو، جو هي سنّت ادا ڪرڻ جو ذريعو آهي، ڪنهن جڳهه تي احتياط سان رکي ڇڏيو يا دفن ڪري ڇڏيو يا پٿر وغيره وزن سان ٻڏي سمنڊ ۾ وجهي ڇڏيو.

(بهار شريعت ج 1 ص 294 مڪتبه المدينه، درمختار و ردالمحتار ج 1 ص 250)

طرح طرح جون هزارين سنتون سڪڻ جي لاءِ مڪتبه المدينه جا شايع ٿيل 2 ڪتاب 312 صفحن تي مشتمل ڪتاب ”بهار شريعت“ حصو

16 ۽ 120 صفحن جو ڪتاب ”سنتين اور آداب“ هديو ڏئي حاصل ڪيو ۽ پڙهو. سنتن جي تربيت جو هڪ بهترين ذريعو دعوت اسلامي جي مدني قافلن ۾ عاشقانِ رسول سان گڏ سنتن پريو سفر به آهي.

ٽين دن هرامه جو اپنائے مدني قافلہ

بے حساب اس کا خدايا! خلد میں هو داخلہ

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّد

دعوتِ اسلامي جي هفتيوار سنتن پري اجتماع ۾ پڙهيا ويندڙ 6 درود شريف ۽ 2 دعائون

(1) جمع جي رات جو دُرُود

اَللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ عَلَي سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْاُمِّيِّ الْحَبِيبِ الْعَالِي الْقَدْرِ الْعَظِيْمِ
الْجَاهِ وَعَلَي اٰلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ

بزرگن فرمايو آهي ته جيڪو شخص هر جمعرات (جمعہ ۽ خميس جي وچين رات) هن دُرُود شريف کي پابندي سان گهٽ مان گهٽ هڪ ڀيرو پڙهندو موت جي وقت سرڪارِ مدينه صَلَّ اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي زيارت ڪندو ۽ قبر ۾ داخل ٿيڻ وقت به ايستائين هو ڏسندو ته سرڪارِ مدينه صَلَّ اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ان کي پنهنجي هٿن سان قبر ۾ داخل ڪري رهيا آهن،⁽³⁾

...3 افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة السادسة والخمسون، ص151 ملخصاً

(2) سمورا گناه معاف

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا وَ مَوْلَانَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى اٰلِهِ وَ سَلِّمْ

حضرت سيدنا انس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان روایت آهي ته تاجدارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: جيڪو شخص هي دُرُود شريف پڙهي جيڪڏهن بينل هو تو ويهڻ کان پهريان ۽ وينل هو ته بيهڻ کان پهريان، ان جا گناه معاف ڪيا ويندا.⁽⁴⁾

(3) رحمت جا ستر دروازا

صَلِّ اللهُ عَلٰى مُحَمَّدٍ

جيڪو هي دُرُود شريف پڙهندو آهي ان تي رحمت جا ستر دروازا کوليا ويندا آهن.⁽⁵⁾

(4) ڇهه لک دُرُود شريفن جو ثواب

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَدَدَ مَا فِي عِلْمِ اللهِ صَلَاةً دَائِمَةً بِدَوَامِ مُلْكِ اللهِ

حضرت احمد صاوي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللهِ الْهَادِي ڪن بزرگن کان نقل ڪن ٿا هن دُرُود شريف کي هڪ ڀيرو پڙهڻ سان ڇهه لک دُرُود شريف پڙهڻ جو ثواب حاصل ٿيندو آهي.⁽⁶⁾

⁴...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة الحادية عشرة، ص 65

⁵...القول البديع، الباب الثاني، ص 277،

⁶...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة الثانية والخمسون، ص 149

(5) قُرْبِ مُصْطَفِي صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ كَمَا تُحِبُّ وَتَرْضَى لَهُ

هڪ ڏينهن هڪ شخص آيو ته حضور انور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کيس پنهنجي ۽ صديق اڪبر رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جي وچ ۾ ويهاريو، انهيءَ تي صحابه ڪرام رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمْ کي تعجب ٿيو ته اهو مرتبي وارو شخص ڪير آهي جڏهن اهو هليو ويو ته سرڪار مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: هو جڏهن مون تي ڏرود پاڪ پڙهندو آهي ته ائين پڙهندو آهي.⁽⁷⁾

(6) دُرُودِ شَفَاعَتِ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَأَنْزِلْهُ الْمَقْعَدَ الْمُقَرَّبَ عِنْدَكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

شافع امر صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن جو فرمان معظم آهي: جيڪو شخص هي درود پاڪ پڙهي ان جي لاءِ منهنجي شفاعت واجب ٿي ويندي آهي.⁽⁸⁾

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

7...القول البديع، الباب الاول، ص125

8... الترغيب والترهيب، ج 2، ص 329، حديث 31

(1) هڪ هزار ڏينهن جون نيڪيون

جَزَى اللهُ عَنَّا مُحَمَّدًا مَا هُوَ أَهْلُهُ

حضرت سيدنا ابن عباس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا کان روایت آهي ته سرڪارِ مدینه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمایو: هي درود شريف پڙهڻ واري جي لاءِ ستر فرشتا هڪ هزار ڏينهن تائين نيڪيون لکندا آهن.⁽⁹⁾

(2) هر رات عبادت ۾ گذارڻ جو آسان نسخو

غرائب القرآن صفحہ 187 تي هڪ روايت نقل ڪئي وئي آهي ته جيڪو شخص رات ۾ ٽي ڀيرا هي دعا پڙهندو ته ان جڻ شَبِ قدر کي حاصل ڪري ورتو لهن ڏها هر رات هي دعا پڙهڻ گهرجي. دعا هي آهي:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ، سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبِّ
الْعَرْشِ الْعَظِيمِ-

”يعني خدائِ حليم و ڪريم کان سواءِ ڪوئي عبادت جي لائق ناهي، الله پاڪ آهي جيڪو ستن آسمانن ۽ عرش عظيم جو پروردگار آهي.“

(فيضانِ سنّت ج اول، ص 1163، 1164)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

...9 مجمع الزوائد، كتاب الادعية، باب في كيفية الصلاة... الخ، 10/254، حديث: 17305